

NORA
ROBERTS

NA JMÉNU
NEZÁLEŽÍ

KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu NIGHTWORK
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-116-7

*Jasonovi a Kat,
mým divadelním dětem*

1. část

Chlapec

*Vůle chlapce je jako vůle větru
a myšlenky mládí jsou dlouhé, předlouhé.*

– Henry Wadsworth Longfellow

Zármutek zvládne každý kromě těch, kdo ho cítí.

– William Shakespeare

1. kapitola

Když mu bylo devět a jeho matka začala první smrtící tanec s rakovinou, stal se z něj zloděj. Tehdy to nepovažoval za volbu, dobrodružství ani vzrušení, ačkoliv v pozdějších letech svou dráhu bral právě tak. Pro mladého Harryho Boothe byly krádeže otázkou přežití.

Museli jíst, platit hypotéku, lékaře a léky, i když jeho matce bylo příliš zle na to, aby pracovala. Snažila se, jak jen mohla, vždycky, i když jí vlasy vypadávaly po chomáčích a její už tak štíhlá postava byla stále křehčí.

Malá firma, kterou založila se svou sestrou, Harryho bláznivou tetou Mags, nedokázala hradit náklady na léčbu rakoviny, nemohla držet krok s obrovským množstvím dolarů potřebných k boji proti tomu, co napadlo matčino tělo. Jeho matka byla páteří úklidové služby Blyskavých sester, a i když jim Harry o víkendech pomáhal, postupně přicházely o zákazníky.

Ztráta zakázek vedla ke ztrátě příjmu. Ztráta příjmu vedla k nutnosti shánět peníze, které by platily hypotéku útulného domu se dvěma ložnicemi v západní části Chicaga.

Nebyl to možná nijak zvláštní dům, ale byl jejich – a banky. Jeho mamka nezmeškala jedinou splátku, dokud neonemocněla. Jenže to je bankám fuk, proč se začnete zpoždovat.

Všichni chtějí svoje peníze, a pokud nezaplatíte včas, požadují jich po vás ještě víc. Pokud máte kreditku, můžete s ní kupovat věci, jako jsou léky a boty – Harrymu pořád rostly nohy –, ale z toho je pak ještě víc účtů, pozdních plateb a úroků, dokud Harry v noci neslyšel, jak matka pláče, když si myslela, že její syn spí.

Věděl, že Mags pomáhá. Pracovala opravdu tvrdě, aby udržela zákazníky, a část účtů a pozdních splátek hradila z vlastních peněz. Ale prostě to nestačilo.

V devíti zjistil, že termín *propadnutí hypotéky* znamená, že můžete skončit na ulici. A *exekuce* znamená, že vám někdo může sebrat auto.

A tak se v devíti letech naučil, že i když hrajete podle pravidel – jako jeho matka –, lidem v oblecích s kravatami a kufříky je to lhostejné.

Uměl vybírat kapsy. Bláznivá teta Mags strávila několik let s kolotočáři a osvojila si pár triků. Naučila je Harryho jako něco na způsob hry.

Byl v tom dobrý, zatraceně dobrý, a tak svůj talent využil. Na tom, co je správné a co je špatné, jak ho jeho matka pečlivě učila, nezáleželo, když zvracela na záchodě po chemoterapii nebo si uvazovala šátek kolem holé hlavy, aby se dověkla uklidit něčí nóbl dům na břehu jezera.

Nevinil lidi v přepychových domech u vody ani v elegantních ateliérových bytech nebo zářivých kancelářských budovách. Jednoduše měli větší štěstí než jeho mamka.

Jezdil metrem, chodil po ulicích a vybíral si vhodné terče. Měl dobrý odhad. Lehkomyslný turista, chlápek, který si dal až moc zlevněných panáků, žena, která se soustředila na psaní esemesek a nedávala pozor na kabelku.

Nevypadal jako zloděj, byl to štíhlý chlapec těsně před růstovým spurtem, s křtící vlnitých hnědých vlasů a tmavomodrýma očima s dlouhými řasami, jež vyzařovaly nevinnost.

Uměl bleskurychle nasadit okouzující úsměv nebo pomalu a ostýchavě povytáhnout koutky úst. Jeden den si zakryl vlasy baseballovou čepicí Vlčat s kšiltem obráceným dozadu, jindy je uhladil do podoby, jakou spojoval se soukromými školami.

V době, kdy bylo matce příliš zle, než aby vnímala, co se děje, splátky hypotéky odcházely včas – Mags se neptala a Harry nic neříkal – a světla svítla. Měl dost peněz, aby procházel secondhandy a sháněl v nich to, co označoval za svou garderobu.

Staré školní sako, kalhoty od obleku, vybledlé tričko Medvěďů. Do zimmíku z druhé – nebo možná z třetí – ruky si všil kapsy a vaky.

A koupil si první sadu pakličů.

Pořád nosil dobré známky ze školy. Měl bystrou a zvědavou mysl, učil se, psal domácí úkoly a vyhýbal se průšvihům. Uvažoval, že by sám začal podnikat – vybírat peníze za to, že by psal úkoly ostatním. Ale chápal, že většina dětí neudrží jazyk za zuby.

Místo toho trénoval s pakličí a na počítači v knihovně si hledal informace o bezpečnostních systémech.

Pak se matce udělalo líp. Pořád byla bledá a hubená, ale vrátily se jí síly. Lékaři mluvili o remisi.

Z toho se stalo jeho nejoblíbenější slovo.

Na další tři roky se život vrátil k normálu. Harry pořád bral lidem věci z kapes a kradl v obchodech – velice opatrně. Nic příliš drahého, nic, co by se dalo dohledat. Měl oboustranně výhodnou dohodu se zastavárnou v jižní části města.

Pořád museli platit horu účtů – a peníze, které si vydělával doučováním spolužáků, nestačily.

Kromě toho přišel krádežím na chuť.

Matka a Mags opět rozjely svůj podnik a během trojích letních prázdnin Harry uklízel a obhlížel domy a kanceláře.

Mladý muž s plány do budoucna.

A když se hora dluhů zmenšila na kopec, když se matce z očí vytratily starosti, vrátila se rakovina na další tanec.

Dva dny po dvanáctých narozeninách se Harry poprvé vloupl do domu. Strach, že ho chytí, odvedou do vězení, a následné trauma v kombinaci s rakovinou matka nepřežije, se rozplynul v okamžiku, kdy stál v tichu a tmě cizího příbytku.

V pozdějších letech chápal, že právě tehdy našel svoje životní poslání. Možná to nebylo zrovna dobré poslání, přijatelné ve slušné společnosti, ale bylo jeho.

Stál – teď už jako vysoký chlapec po vytoženém růstovém spurtu – a díval se ze širokých oken na jezerní hladinu zalévanou měsíčním svitem. Všechno tu vonělo růžemi, citrony a svobodou.

Nikdo nevěděl, že tu je. Mohl se dotknout, čeho chtěl, vzít si, co mu padne do oka.

Rozuměl poptávce po elektronice, stříbrů a špercích – ačkoli kvalitní šperky budou zamčené v trezoru a ten zatím otevřít neuměl. Ale slíbil si, že se to naučí.

Neměl čas ani schopnost odnést všechny cennosti.

Chtěl tam jen stát a užívat si ten pocit, ale přiměl se pustit do práce.

Zjistil, že většina lidí si před pomocnými pracovními silami nedává pozor na jazyk. Zvláště pokud tou pomocnou silou je dvanáctiletý kluk drhnoucí podlahu v kuchyni, zatímco se sousedkou plánujete nad kávou v jídelně nějakou charitativní akci.

A tak se Harry – se skloněnou hlavou, našpicovanými ušima a zaměstnanými rukama – dozvěděl, že sousedčin manžel má sbírku známek.

Smála se tomu.

„Od loňska, kdy zdědil sbírku po strýci, se z toho stala posedlost. Věřila bys, že právě za jednu z nich utratil pět tisíc?“

„Za známku?“

„A to do toho nepočítám zařízení na udržování teploty a vlhkosti, které si musel dát do pracovny, kde je má. Dřív si dělal ze strýcova koníčku legraci a teď mu sám propadl. Sleduje aukce a internetové stránky, rozšířil sbírku o vlastní alba. Je to svým způsobem investice, a to je v pořádku. Totiž – co je mi po tom, že má ve stole fůru nějakých pitomých známek? Ale sleduje aukce a obchodníky v Římě, aby se tam zašel podívat, až tam příští měsíc budeme.“

„Nech ho, ať si kupuje známky,“ poradila jí Harryho zákaznice. „A ty si nakup boty.“

Harry si všechno uložil do paměti, a když sousedka začala mluvit o nakládání krabic na charitativní aukci do auta, usoudil, že mu vesmír poslal velké, zářivé znamení.

S nevinným výrazem vešel do jídelny. „Omlouvám se, paní Kelperová, kuchyň je hotová. Ehm, nepotřebujete pomoc s odnášením věcí?“

„Vlastně – Alvo, tohle je Harry. Harry, paní Finkleová by potřebovala pomoc od někoho se silnými svaly.“

Harry se zazubil a zaťal biceps. „Můžu vám pomoci, než půjdu nahoru uklízet s tetou.“

A tak šel s paní Finkleovou k velkému krásnému domu vedle, s krásným výhledem na jezero.

A když vešli dovnitř, mohl si zblízka obhlédnout bezpečnostní systém. Všiml si, že nemají psa – to je vždycky plus.

„Vy se stěhujete, paní Finkleová?“

„Cože?“ Cestou přes širokou vstupní halu po něm střelila pohledem. „Ach, ty krabice. Ne, pořádáme charitativní akci, tichou aukci. Mám za úkol shromáždit jednotlivé položky.“

„To je od vás moc hezké.“

„Musíme pomoci, jak jen můžeme, těm, kteří nemají takové štěstí.“

To je pravda, pomyslel si Harry a uložil si do paměti rozvržení místností včetně dvoukřídlých prosklených dveří – zavřených –, za nimiž viděl pracovnu zařízenou v mužském stylu.

Vynosil krabice a uložil je do zadní části lesklého bílého SUV od firmy Mercedes.

A ačkoliv o ně stál – hodilo by se mu –, odmítl pětidolarové spropitné.

„Je to na charitu,“ řekl. „Ale díky.“

Vrátil se do práce a zbytek slunečného letního dopoledne strávil s rukama v horké vodě s mydlinkami.

Cestou domů metrem s Mags mlčeli, protože dnes Harryho matku čekala chemoterapie a Mags během jízdy meditovala a držela jeden ze svých magických kamenů, aby vysílala uzdravující energii nebo tak něco.

Potom s matkou v růžovém šátku odjeli do nemocnice. Byl to ten nejlepší a zároveň nejhorší den.

Nejlepší, protože zdravotní sestra – Harrymu byla sympatičtější než lékař – řekla, že se mamčin stav zlepšuje. Nejhorší, protože jí po léčbě bylo zle.

Seděl u ní a nahlas jí četl z knihy, kterou měli vybranou právě na chemoterapii. Matka měla zavřené oči, zatímco do ní přístroj pumpoval lék, ale Harry u ní dokázal vykouzlit

úsměv, a dokonce ji i rozesmát, když měnil hlasy jednotlivých postav.

„Jsi ten nejlepší kluk, Harry,“ zašeptala.

Mags mezitím seděla na zemi u jejích nohou a představovala si – jak jim řekla – zářivé bílé světlo sežehující rakovinu.

Jako vždycky v nejlepším/nejhorším dnu Mags připravila večeři, o které tvrdila, že má hojivé účinky, a která páchla skoro ještě hůř, než chutnala.

Pálila kadidlo, věšela krystaly, odříkávala mantry a mluvila o duchovních průvodcích.

Ať byla ale jakkoliv bláznivá, vždycky po chemoterapii zůstala přes noc a spala na nafukovací matraci na zemi vedle sestřiny postele.

Jestli věděla, jak často se Harry plíží z domu, nikdy se o tom nezmínila. Jestli uvažovala, kde sebral těch pár set dolarů navíc, nikdy se neptala.

Teď stál v domě Finkleových u jezera a poslouchal ticho. Pohyboval se v něm co nejopatrněji, i když tu nebyl nikdo, kdo by ho mohl slyšet, i kdyby cestou k těm dvoukřídlym proskleným dveřím dupal jako slon.

V pracovně vdechl vzduch, který mírně voněl kouřem a třešněmi. Doutníky, pomyslel si Harry, když si na širokém, zdobeném stole všiml humidoru.

Zvědavě zvedl víko a začichal. Vyndal jeden doutník a pantomimicky naznačil, jak z něj potahuje. Nakonec ho jen tak – bylo mu koneckonců dvanáct – strčil do batohu.

Posadil se do koženého křesla s vysokým opěradlem odstínu portského, zhoupł se v něm a zamračil se – představoval si, že právě s takovým výrazem boháč zahajuje schůzi.

„Máte všichni padáka!“ Bodl prstem do vzduchu a vyprskl smíchy.

Pak se pustil do práce.

Přinesl si výbavu, aby se dostal do zamčené zásuvky, ale Finkle očividně považoval svůj dům za dostatečně bezpečný a neobtěžoval se zamykáním stolu.

Harry rychle našel alba – celkem čtyři – a ve světle baterky jimi zalistoval.

Neodnese všechny. Nepřipadalo mu to fér, a navíc by jejich přeprava nebyla snadná. Ale během uplynulých tří týdnů si o známkách zjistil plno informací.

Finkle používal k jejich uskladnění tvrdý černý papír s průhlednými pásky jako podklad a pergamenové mezilisty jako ochranu. Měl na ně pinzetu, ale to Harry nechtěl riskovat. Bez zkušeností by mohl známky neobratnou manipulací poškodit a snížit jejich cenu.

Na většině listů bylo dvacet čtyři známek ve čtyřech sloupcích a šesti řádcích. Harry vybral jeden list z prvního alba a opatrně ho přesunul do desek, které si přinesl.

Jeden list z každého alba mu připadal jako férová kořist, a tak první album vrátil zase na místo a otevřel druhé. S tím si dal načas, a jelikož Finkle měl v každém albu užitečnou tabulku se seznamem známek a jejich hodnot, nemusel se Harry příliš namáhat.

Právě si vybral list z posledního alba, když tu se za prosklenými dveřmi rozzářilo světlo.

Srdce mu vyskočilo až do krku. Zavřel zásuvku s posledním albem, vzal poslední list a vklouzl s ním pod stůl.

Někdo byl v domě. Někdo kromě něj.

Jiný zloděj. Dospělý. Tři dospělí. Se zbraněmi.

Vpadli mu do myšlenek – tři chlapi celí v černém a s pistolemi. Možná nestojí o známky. Možná o nich ani nevědí.

Ale jistěže vědí a přijdou dovnitř. Najdou ho, strelí ho do hlavy a zakopou ho do mělkého hrobu.

Schoulil se, aby byl co nejmenší – přál si být přímo neviditelný. A myslel na to, jak jeho mamka schází ještě víc obavami o něj.

Musel se odtud dostat, nějak kolem nich proklouznout, nebo si aspoň najít lepší úkryt. Začal počítat do tří. Na tři vyleze zpod stolu.

Najednou spustila hudba a Harry se lekl, až se uhodil hlavou o stolní desku a před očima se mu zajiskřilo.

V duchu pronesl všechna zakázaná slova, která znal. Dvakrát. Jejich druhým kolem počastoval sám sebe za vlastní hloupost. Zloději přece nerozsvěčují a nepouštějí hlasitou muziku.

Někdo byl v domě, ano, ale ne tlupa zlodějů s pistolemi, kteří ho střelí do hlavy.

Opatrně – o to víc, že se mu pořád trochu třásly ruce – uložil poslední list se známkami do desek a uklidil je do batohu.

Potichu vylezl zpod stolu a s očima upřenýma na prosklené dveře zacouval od světla. Cestou si všiml nějakého mladíka – staršího než on, ale zase ne o tolik – v boxerkách.

V kuchyni naléval do dvou sklenek tekutinu, která vypadala jako víno. Harry se téměř dostal do stínu, když mu do výhledu přitančila ta dívka.

Ve spodním prádle. V krajkové podprsence a kalhotkách jako z katalogu Victoria's Secret, který mamka jeho kamaráda Willa dostala poštou a Harry s Willem a několika dalšími kluky si ho při každé příležitosti prohlíželi.

Prádlo bylo zářivě červené a odhalovalo dívčino pozadí. Harry ho měl před sebou jako na dlani. A prsa také – pohupovala se s tím, jak se dívka natřásala a vlnila se v bocích.

Kdyby se podívali skrz prosklené dveře, uviděli by ho, ale Harry se nedokázal pohnout. Bylo mu dvanáct, byl kluk a na místě ho zadržela okamžitá erekce.

Dívka měla černé vlasy, dlouhé, velice dlouhé, které si zvedla a zase je nechala klesnout, aby si mohla vzít sklenku s vínem. Napila se a odtančila k tomu mladíkovi. Ten taky tančil, ale Harry ho vnímal jako pouhý nezřetelný obrys.

Měl oči jen pro ni.

Sáhla si rukou za záda a rozepnula si podprsenku. Když se košíčky svezly k zemi, veškerá krev v těle se Harrymu nahrnula do rozkroku.

Ještě nikdy neviděl opravdická prsa opravdické holky. A vypadala úchvatně.

Houpala se a nadsakovala v tajemném rytmu s hudbou.

A tak Harry za zvuku písně „Dance, Dance“ od Fall Out Boy prožil první úžasný orgasmus.

Bál se, že mu snad vypadnou oči z důlků. Měl strach, že mu pukne srdce. A pak si chtěl jen lehnout na navoskovanou dřevěnou podlahu a strávit tu zbytek života.

Teď se ale k dívce přitiskl ten mladík a ona zase k němu. Dělalí spolu spoustu věcí a on jí stáhl kalhotky.

Panebože, teď byla úplně nahá a Harry přes hudbu slyšel, jak vzdychá.

Pak se ocitli na zemi a dělali to. To! Přímo tam. Dívka byla nahoře.

Harry se chtěl dívat, víc než cokoliv jiného, ale zloděj v jeho nitru věděl, že je načase, aby vypadl. Aby vypadl, dokud jsou příliš zaneprázdnění, než aby si ho všimli.

Otevřel dveře, proplazil se jimi a opatrně je za sebou převrhl nohou.

Dívka teď téměř sténala: *Terry, panebože, Terry!*

Harry se vysoukal na nohy, zhluboka se nadechl a rozběhl se k východu. Když vyklouzl ven, ještě zaslechl dívčin extatický výkřik.

Cestou na vlak to celé prožíval znovu, každý okamžik.

Známky prodal za dvanáct tisíc dolarů. Věděl, že by za ně dostal víc, kdyby měl hlubší znalosti. A kdyby nebyl dítě.

Ale dvanáct tisíc představovalo celé jmění. A bylo to příliš mnoho, než aby je schoval u sebe v pokoji.

Musel jít za bláznivou tetou Mags.

Počkal, až budou sami. Mamka trvala na tom, že jim bude pomáhat, ale mohla dělat jen lehčí úklidové práce v jednom domě za den a ve čtvrtek uklízeli bez ní.

Harry pomáhal Mags se svlékáním povlečení v elegantním bytě jednoho svobodného chlapíka. Po oknech stékal celodenní déšť a Mags si na zákaznickově stereu pustila nějakou ohavnou hudbu ve stylu New Age.

Měla na sobě červenozeleně batikované tričko a vlasy, nedávno nabarvené na tmavě hnědý odstín, stažené pod zeleným šátkem. V uších se jí houpaly nějaké kameny a na krk si pověsila růženín – pro lásku a harmonii.

„Chtěl bych si založit bankovní účet.“

Ohlédl se na ni. Mags právě cpala povlečení do koše na prádlo. Měla modré oči jako on a jeho matka, ale světlejší a zasněnější.

„Pročpak?“

„Proto.“

„M-hm.“

Rozložila prostěradlo, společně ho natáhli a začali ho navlékat na matraci.

Harry věděl, že tím teta může skončit. Tím „m-hm“, které se natahovalo do ticha.

„Je mi skoro třináct, našetřil jsem si nějaké peníze a chci si otevřít bankovní účet.“

„Kdyby to byla celá pravda a nejenom část, promluvil by sis o tom s mamkou, a ne se mnou.“

„Nechci ji obtěžovat.“

„M-hm.“

Zopakovali postup s druhým prostěradlem.

„Potřebuju, aby se mnou šel někdo dospělý a možná i něco podepsal.“

„Kolik peněz?“

Jestli s ním půjde, stejně to zjistí, a tak se jí zadíval do očí.

„Skoro patnáct tisíc.“

Oplácela mu pohled. Na jedné straně nosu se jí blýskal modrý kamínek.

„Povíš mi, kde jsi přišel k takovým penězům?“

„Doučuju, občas seženu nějaký melouch a uklízím v domech. A skoro za nic neutrácím.“

Otočila se, aby zvedla prošívanou deku, černou jako půlnoc a měkkou jako obláček. A opět řekla: „M-hm.“

„Jsou to moje peníze a můžu s nimi platit část účtů i hypotéku. Zase se zpožďujeme a už u nás kvůli tomu byl nějaký maník. Mamka mě poslala do mého pokoje, ale slyšel jsem dost.“

Mags přikývla, urovnala prošívanou deku na posteli a začala povlékat polštáře.

„Jsi hodný syn, Harry, a nešel jsi s tím za Danou, protože by ti to nevěřila. Měla by příliš mnoho otázek. Ale já ti jich taky pár položím, než se domluvíme.“

„Dobře.“

„Zabil nebo zranil jsi někoho, abys sehnal ty peníze?“

„Ne.“ Sáral z něj upřímný šok. „No tak!“

Mags naklepala polštáře. „Děláš dealera drog – třeba i jenom trávy, Harry?“

Harry náhodou věděl, že Mags kouří trávu, pokud ji sežene, ale o to teď nešlo. „Ne.“

Dlouze se na něj zadívala těma svýma zasněnýma očima. „Prodáváš sám sebe, zlato? Na sex?“

Sice nemusel sbírat spodní čelist z podlahy, ale měl pocit, jako kdyby ano. „Kristepane! Ne. To je ale... Ne.“

„Prima. Ulevilo se mi. Jsi moc hezký kluk. Pro některé lidi bys byl vynikající úlovek – dělalo mi to trochu starosti. Myslíš, že nevím, jak se v noci plížíš z domu?“ Uhladila čerstvě povlečenou postel.

„Doufala jsem, že máš holku, nebo že se chodíš bavit s kamarády.“ Pohrávala si s růženínem na krku. „Ať děláš cokoli, děláš to pro svou mamku. Mám ji ráda tolik jako ty.“

„Já vím.“

„Nechápu, proč na ni vesmír vrhl tenhle stín a nejsem zrovna fanoušek toho, aby stín rozháněly peníze. Ale u ní to platí, protože má starosti se splácením účtů.“

Mags o krok couvla, zhodnotila pohledem připravenou postel a kývla.

„Neměl bys mít obyčejný bankovní účet, ale investiční. Prachy dělají prachy – je to smutné, ale je to tak.“

Mags byla podivínka, to nemohl nikdo popřít, ale Harry také věděl, že není hlupačka, a tak poslouchal a přemýšlel.

„Investiční účet?“

„Hodláš... ušetřit víc?“

„Jo. Nejde jenom o účty. Když u nás byl opravář kotlů, říkal, že příště už opravit nepůjde a na letošní zimu budeme určitě potřebovat nový.“

„Investiční účet. Dřív jsem chodila s chlápkem, kdo dělal tyhle věci. Byl moc pruděrní, než aby to mezi námi pokročilo někam dál, ale založí ti ho.“

Přistoupila k němu a položila mu dlaně na tváře. „Jsi hodný syn a chytrý kluk.“ Pohládila ho po lících. „Jen tak dál.“

O krádeži známek pana Finklea se dozvěděli, když paní Kelperová zalévala květiny na terase. Harry na sobě cítil tetin kradmý pohled, zatímco myla prosklené dveře a on cídil kuchyňské spotřebiče z nerezové oceli.

„To je mi moc líto,“ řekla Mags. „Byly cenné?“

„Prý ano, ale ještě horší je, že jejich syn Terry měl být na přednáškách na univerzitě, ale vykašlal se na ně a celý týden, co byli pryč, tu pořádal mejdany. V jejich domě. Musela jsem říct Alvě, že jsem u nich viděla světla a auta a slyšela jsem hudbu. Takže je nejspíš vzal někdo z jeho kamarádů nebo kamarád kamaráda – víte, jak vypadají tyhle studentské mejdany.“

To je znamení, pomyslel si Harry a pokračoval v leštění mrazáku.

Jak by řekla Mags, vesmír ho zalil světlem.

A matčin zdravotní stav se zlepšil.

V šestnácti se Harry zamiloval do blondýnky s velkýma, nevinnýma očima, která se jmenovala Nita. Prozařovala jeho sny a způsobovala, že se po školních chodbách jen vznášel. Doučoval ji španělštinu – bezplatně – a pomáhal jí s domácími úkoly z matematiky.

Chodili do kina, na pizzu, někdy sami, jindy s Willem a jeho přítelkyní. Harry ji pozval na ples a ona souhlasila.

Omezil trochu svou práci – uklízení i vloupačky –, aby s ní mohl trávit víc času. Měli přece už nový kotel, zaplatili účty za léčbu a nezpožďovali se s hypotékou.

Samozřejmě nepřestal pomáhat úplně – sobotní odpoledne dál věnoval úklidu s mamkou a Mags a průměrně dvakrát měsíčně se někam vloupal a výnosy ukládal na svůj účet.

Přece jen, pořád chodily nové složenky. A za rohem čekala vysoká škola.

Mamka si Nitu oblíbila a byla ráda, když za Harrym chodili jeho kamarádi, dívali se spolu na filmy nebo hráli videohry. První roky na střední škole se mu navždy zařadily mezi ty nejlepší vzpomínky.

Kvůli plesu se složil s Willem na limuzínu, vypůjčil si smoking a koupil květinový náramek z růžových pupat.

Když vyšel ze svého pokoje, Dana si přitiskla dlaně k tvářím. „Páni! Tobě to ale sluší. Mags, tohle je Booth, Harry Booth. Ne abys pil dneska večer nějaké martini, synáčku. Míchaná ani protřepávaná.“

„Čestné skautské.“ Zvedl dva prsty a překřížil je, aby ji rozesmál.

„Fotky!“ Matka zvedla mobil, ale Mags jí ho vytrhla.

„Jdi si stoupnout k tomu svému fešáckému klukovi. Bože, Dano, vypadá úplně jako ty.“

„Láska mého života,“ zašeptala Dana a položila si mu hlavu na rameno.

Objal ji oběma rukama a přitáhl ji k sobě. „Nejlepší mamka v celých dějinách.“

Otočila se k němu a pohladila ho po vlasech. „Jsi tak velký. Moje dítě vyrostlo, Mags, a chystá se na ples. Teď pojď ty, taky tě s ním vyfotím.“

Sestry si vyměnily místa a Mags si stoupla na špičky, jako kdyby chtěla Harryho políbit na tvář. „Do pravé kapsy saka jsem ti dala kondomy,“ pošeptala mu. „Je lepší být připravený než pozdě honit bycha.“

Toho večera, po kouzelném plese a během následného mejdanu u Willa, Harry na studené podlaze koupelny pro hosty připravil Nitu o panenství a ona zase jeho.

Na začátku posledních prázdnin na střední škole byl šťastnější než kdy předtím.

Ještě před koncem léta se rakovina vrátila k poslednímu tanci.

2. kapitola

Harry nikdy nepochyboval, že teta má svou sestru ráda. V její minulosti figurovali kolotočáři, komuny a party. Stopenem projela celou zemi, krátce pracovala jako revuální tanečnice ve Vegas, jako performerka, asistentka kouzelníka a číšnice v motorestu pro kamionáky, kde potkala muže, o němž mluvila jako o svém prvním bývalém manželovi.

Na celých deset let ale Mags odložila toulavé boty, aby byla u své mladší sestry. Uklízela domy, byty a kancelářské budovy, a dokonce i za dobrých časů jen zřídka odjížděla na pár dní někam pryč.

Za špatných časů byla jako skála – pestrobarevná, ale pevná. Nevynechala jedinou návštěvu u lékaře ani chemoterapii. Když byla Dana příliš slabá, než aby se o sebe starala sama, Mags ji koupala i oblékala – a odmítala Harryho pomoc.

„Syn nebude koupat vlastní mámu, když ta máma má sestru,“ prohlásila.

Ale hloubku a šířku jejího citu Harry pochopil, když rakovina potřetí připravila Danu o vlasy.

Chystal právě s matkou večeři – bylo to za dobrého dne, kdy měla dostatek sil. Dělalý mu sice starosti tmavé kruhy pod jejíma očima a to, jak je hubená – jen kost a kůže –, když ji objal, ale měla zdravou barvu a oči nad těmi kruhy jí zářily veselím.

Harry už dokončil domácí úkoly a kolem osmé hodiny měla přijít Mags, takže on bude moct jít s Willem někam ven. A před návratem domů se chystal ještě na jednu vloupačku.

Už tak dobrý den se změnil v úžasný, i když zároveň trochu divný, když Mags dorazila o dvě hodiny dřív. Žena, která si tak ráda barvila husté dlouhé vlasy na ty nejbláznivější barvy a vplétala si do nich korálky nebo ptačí pírka, před nimi stála s blyštivou holou lebkou.

Dana upustila lžící, kterou právě držela v ruce.

„Panebože, Mags! Cos to provedla?“

„Sekne mi to, ne?“ Mags předvedla pózu s jednou rukou opřenou v bok a druhou založenou v týle. „Podle mě je to těmi třpytkami. Použila jsem duhové, jako poctu gayům a lesbám mezi přáteli, nepřáteli i cizími lidmi, takže to má dvojitý význam.“

„Tvoje vlasy. Tvoje krásné vlasy.“

„Darovala jsem je – to je třetí význam.“ Namířila prst na Danu, která se rozplakala. „Nech toho. Co bude k večeři?“

„Mags. Mags, nemusela jsi...“

„Nemusím vůbec nic. Jsem volnomyšlenkářka a dělám si, co chci a kdy chci.“ Za řeči přešla do kuchyně a přičichla k pánvi. „Voní to dobře.“

„Je to... je v tom kuře. Jsi vegetariánka...“

„Dneska ne. Dneska jsem holohlavý masožravec, tak ať je toho dost i pro mě.“

„Je toho dost.“ Jelikož se Harry bál, že se také rozbrečí, odsunul pánev z hořáku, aby se jídlo nespálilo, a objal obě ženy. „Vždycky toho bude dost.“

Po večeři, když Mags přemluvila mamku k partii scrabblu – ve speciální verzi, s bonusovými body za nejlepší vymyšlená slova –, Harry se na sebe díval v koupelnovém zrcadle.

Jeho vlasy se mu líbily. Vždycky odkládal návštěvu holičství, jak jen mohl, protože mu je pokaždé ostříhali víc, než se mu zamlouvalo.

A ještě víc se mu líbilo, jak si s nimi pohrávala Nita.

Ale chápal, že to, co Mags udělala, bylo gesto lásky, podpory a, k čertu s tím, solidarity.

A tak vzal elektrický holicí strojek – nedůvěřoval si s pěnou a břitvou – a několikrát se zhluboka nadechl, dokud ve svých očích neviděl spíš odhodlání než strach.

Když si poprvé přejel strojkem po hlavě – téměř přesně uprostřed – a k zemi se snesly husté prameny vlasů, musel se předklonit a opřít se o stolec.

Podlomila se mu kolena, sevřel se mu žaludek a na okamžik přestal dýchat.